

РЕШЕНИЕ № 538

София, 20 януари 2010 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, Второ наказателно отделение в съдебно заседание на единадесети декември две хиляди и девета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГРОЗДАН ИЛИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: ЛИЛЯНА МЕТОДИЕВА

ТАТЯНА КЪНЧЕВА

при участието на секретаря РУМЯНА ВИДЕНОВА

и в присъствието на прокурора НИКОЛАЙ ЛЮБЕНОВ

изслуша докладваното от съдията Т. КЪНЧЕВА

касационно дело № 598 по описа за 2009 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по жалби на подсъдимите М. П. , И. И. , Б. М. , Г. К. и Я. Г. , на частните обвинители и граждански ищци А. Р. В. , лично и като законен представител на Р. А. Д., А. Г. Д. и Р. Д. Д. и на гражданския ответник О. д. на М. Благоевград срещу решение № 091/ 05.08.2009 г. на Военно-апелативния съд.

В жалбата на подсъдимия П се сочат нарушения, относими към трите касационни основания по чл.348 ал.1 от НПК. Твърди се, че въззивният съд не е отговорил на доводите на защитата за предубеденост на вещите лица проф. Р проф. Юркова, че участието им в процеса е довело до нарушение на чл.6 от ЕКЗПЧОС, че не е спазен процесуалния ред и подсъдимият е лишен от правото му да се изказва последен, че съдът е направил едностранчив и необективен анализ на доказателствата, игнорирал е обясненията на подсъдимите, позовал се на негодни доказателствени средства, не е обсъдил задълбочено назначената от него петорна съдебно-медицинска експертиза и не е изяснил по несъмнен начин механизма на причиняване на смъртта на пострадалия, включително не е изяснил дали тя не се дължи на внезапна сърдечна смърт. Допуснатите процесуални нарушения са довели до неправилно приложение на материалния закон, като подс. П. осъден без да е осъществил престъплението от обективна и субективна страна. Жалбата не съдържа конкретни доводи по оплакването за явна несправедливост на наказанието, а жалбоподателят изрично заяви в съдебно заседание, че не го поддържа. Иска се да бъде оправдан или делото да бъде върнато за ново разглеждане.

В жалбата на подсъдимия И. В. И. също се правят оплаквания по трите касационни основания. Твърди се, че решението е взето при игнориране на обясненията на подсъдимия и почива на предположения. Не са установени съставомерни действия от страна на И. , не са анализирани нормативните документи, относими към специалната дейност по задържането на лица и ползването на помощни средства, не е изяснен механизма на настъпването на смъртта на А. Д. , като съдът е игнорирал съществена част от експертизата- значението на влошеното здравословно състояние и употребата на наркотици и тяхното участие в генезиса на настъпването й. Претендира се нарушение на материалния закон, тъй като липсват доказателства за участие на И. в задържането на пострадалия и той е осъден за престъпление, което не е извършил. Иска се връщане на делото за ново разглеждане.

В подобна насока са и оплакванията в жалбата на подсъдимия Г. Соча се, че присъдата и решението почиват на предположения, като съдът не е отграничил съставомерните действия на този подсъдим и е

анализирал съдебно медицинската експертиза едностранно и в негова вреда. Иска се отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане.

В жалбата на подсъдимия Б се сочат нарушения на процесуалния и материалния закони и явна несправедливост на наложеното наказание и присъдените обезщетения. И в нея се акцентира върху игнорирането на обясненията на подсъдимите и превратната оценка на показанията на свидетелките З. Тези нарушения на чл.13 и чл.14 от НПК са довели до неизясняване на фактическите действия на М. , поради което изводът, че е допринесъл за поставянето на пострадалия в позиция, причинила асфикцията е изцяло голословен. Изложени са съображения, че приетите от Военно-апелативния съд нови факти относно причината за смъртта сочат на коренно различна от описаната в обвинителния акт фактология, по която подсъдимите не са се защитавали. Поради това съдът не е имал процесуална възможност да потвърди присъдата, без прокурорът да поиска изменение на обвинението по реда на чл. 287 ал.1 от НПК, което не е сторено. Твърди се, че материалният закон е приложен неправилно, защото липсват доказателства за субективната страна на престъплението, както и за квалифициращите признаци по т.2 и т.6 на чл.116 НК. В съдебно заседание, жалбоподателят изрично заяви, че не поддържа оплакването по т.3 на чл.348 ал.1 от НПК.

В жалбата на подсъдимия Я се сочи противоречие между диспозитива и мотивите на присъдата, което е пречка да бъде разбрана действителната воля на съда и е абсолютно основание за нейната отмяна. Излагат се подробни съображения за неправилно приложение на материалния закон и липсата на обективните и субективни признаци на престъплението по чл.116 от НК. Акцентира се на обстоятелството, че подсъдимите са действали в съответствие с нормативната база, регламентираща специфичната дейност на служителите от М. , която въобще не е коментирана в мотивите на присъдата и на решението. Липсват доказателства за квалифициращият признак "особена жестокост", както и несъмнена причинно следствена връзка между телесните увреждания и смъртта на пострадалия, която с пълно основание може да се дължи на заболяванията му и на употребата на наркотици. Исканията са алтернативни- да се приложи разпоредбата на чл.12а от НК или делото да се върне за ново разглеждане.

В жалбата на частните обвинители и граждански ищци на първо място се оспорва заключението на петорната съдебно-медицинска експертиза, изслушана при въззивното следствие. Развиват се съображения, че вещите лица са назначени в нарушение с изисквания на НПК и ЗСВ, че са дали експертно становище от области на медицината, по които нямат компетентност, а отговорите на част от въпросите, в това число за причината за смъртта почиват на доказателства, които не са събрани от съда и въз основа на ограничени по обем хистологични изследвания. Повереникът счита, че неправилно установената причина за смъртта е довела до неправилно приложение на материалния закон, тъй като безспорно подсъдимите са извършили убийство на лице в безпомощно състояние и при пряк, а не при евентуален умисъл. Прави се оплакване за явна несправедливост на наказанието и присъдените обезщетения. При алтернативност се иска увеличаване размера на обезщетенията или връщане на делото за ново разглеждане за правилно приложение на материалния закон и увеличаване размера на наказанието.

В жалбата на гражданския ответник са развити доводи, че подсъдимите неправилно са признати за виновни, тъй са действали само в изпълнение на служебните си задължения, разписани в Инструкция № 1-15/01 г. на МВР. Смъртта не се дължи на тяхно виновно поведение, а на болестното състояние на А. Д. Липсата на виновно поведение на лицата, на които О. д. на полицията е възложила работа, изключва отговорността и на самия възложител. Иска се отмяна на решението в гражданско-осъдителната му част или връщане на делото за ново разглеждане.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура изразява становище, че жалбите са основателни и делото следва да бъде върнато за ново разглеждане. Счита, че въззивният съд е допуснал съществени процесуални нарушения при оценката и анализа на доказателствата по делото, които са довели до неправилни фактически и правни изводи. При възприетата друга причина за смъртта съдът не е изяснил механизма на задушаването, а без отговор е останал въпросът с какви действия и от кого то е предизвикано, както и дали смъртта би настъпила неизбежно, ако пострадалият не е имал хронични заболявания. Новите фактически положения не са намерили отражение в правните изводи на Военно-апелативния съд, които са вътрешно противоречиви в частта, касаеща квалифициращите признаци и субективната страна на престъплението. Липсват мотиви относно размера на наказанието.

Върховният касационен съд, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакуваното решение в пределите по чл.347 от НПК установи следното:

С присъда № 0329/ 09.11.2007 г. по нохд № 0329/ 06 г. Софийският военен съд признал подсъдимите за виновни в извършване на престъпление по чл.116 ал.1 т.2 пр.3, т.5 и т.6 пр.3 вр. чл.20 ал.2 от НК и ги осъдил, съответно П. на 19 години лишаване от свобода, а И. , М. , Г. и К. на по 18 години лишаване от свобода, като ги оправдал по обвинението за извършено убийство по особено мъчителен начин за убийтия и при изпълнение на функцията им. Осъдил подсъдимите и гражданския ответник- ОДП Благоевград да заплатят на наследниците на пострадалия обезщетения за причинените им неимуществени вреди.

С решение № 012/ 19.12.2008 т. по внохд № 0187/ 07 г. Военно-апелативният съд отменил присъдата и върнал делото за ново разглеждане.

С присъда № 033/ 02.10.2008 г. по нохд № 033/08 г. Софийският военен съд признал подсъдимите М. П. , И. И. , Б. М. , Я. Г. и Г. К. за виновни в това, че на 10.11.2005 г., в съучастие като извършители, като лица от състава на полицията при изпълнение на службата си умишлено умъртвили А. Р. Д. , като деянието е извършено с особена жестокост и на основание чл.116 ал.1 т.2 пр.3 и т.6 пр.3, вр. чл.20 ал.2 от НК осъдил подс. П. на 18 години лишаване от свобода, а останалите подсъдими на по 16 години лишаване от свобода. Оправдал ги по обвинението да са извършили убийството при изпълнение на функциите си, на лице в безпомощно състояние и по особено мъчителен за жертвата начин. Осъдил подсъдимите, солидарно с гражданския ответник- О. д. на М. Благоевград да заплатят на наследниците на пострадалия обезщетения за неимуществени вреди както следва : на сина му Р. А. Д. 70 хил. лв., на съпругата му А. В. 25 хил.лв. и на родителите му А. Д. и Р. Д. по 25 хил.лв.

С атакуваното решение Военно-апелативният съд потвърдил присъдата.

По оплакванията за допуснати съществени процесуални нарушения.

Възражението за противоречие между диспозитива и мотивите на присъдата, което не е отстранено от въззивната инстанция е лишено от фактическо основание. Видно от съдържанието на първоинстанционния съдебен акт, с отделен диспозитив подсъдимите са оправдани по обвинението да са извършили убийство на лице в безпомощно състояние. В отделен абзац на мотивната част на присъдата /на л.37/ съдът е изложил аргументи за отсъствие на този квалифициращ признак на престъплението. При това положение липсва твърдяното противоречие, а волята на съда по приложението на правото е пределно ясна. Не е нарушено правото на подсъдимите да разберат за какво престъпление са осъдени и защо.

Върховният касационен съд не възприема възражението в жалбата на подс. П. , че е нарушен принципа за състезателност и равни процесуални права на страните по повод участието на експертите Р. и Ю. в петорната СМЕ. Няма спор, че по силата на тогава действащия процесуален закон, пострадалият и неговите наследници могат да придобият качество на страна в наказателния процес едва в съдебната му фаза- като частни обвинители и/или граждански ищци и да упражняват произтичащите от това им качество права, регламентирани в чл. 58 и чл.63 НПК /отм./. Макар и изключително ограничени по обем, пострадалите от престъплението имаха процесуални права и в досъдебната фаза на процеса- да обжалват актовете на прокурора за отказ за образуване на наказателно производство, както и тези за прекратяването и за спирането му. Затова не може да се възприеме тезата на защитата, че родителите, сина и съпругата на А. Д. са лица като всички останали граждани, които нямат никакви права по висящия наказателен процес. Депозитираната от тях молба за назначаване на експертиза не е израз на упражняване на процесуално право, каквото към този момент те не притежават. Тя не обвързва и не създава процесуално задължение за прокурора да отговори на искането. Прокурорът обаче е преценил необходимостта от разширяване на експертизата чрез включване в състава ѝ на специалистите проф. Р проф. Юрукова, като е приел наличие на основателно съмнение в правилността на отразената в смъртния акт причина за смъртта на Д. Правилно въззивният съд е отхвърлил възражението, тъй като не близките на пострадалия, а компетентният орган е назначил експертизата, в изпълнение на задължението си за разкриване на обективната истина.

Липсва нарушение и на чл.6 т.3 б.Д от ЕКЗПЧОС, макар и не по изложените от въззивния съд съображения. Текстът се отнася до правото на обвиняемия да участва в разпита на свидетелите на обвинението и да изисква разпит на свои свидетели- т.е не се отнася до експертите, които са помощници на съда по въпроси, за които се изискват специални знания. Именно затова те се назначават от съда, а не се определят от страните. Според представеното от защитата решение по делото "Б", Европейският съд по правата на човека е приел нарушение по чл.6 от Конвенцията, защото е констатирал, че разпитаният от националния съд експерт, с оглед действителното му процесуално положение на лице, въз основа на чиито заключения е образувано наказателното производство има качеството на "свидетел срещу обвиняемия", а не на независим и безпристрастен помощник на съда, какъвто е експерта. Затова Европейският съд е заключил,

че в конкретния случай, принципът на равенство на страните е изисквал да се даде еднакво значение както на разпита на този "експерт", така и на други лица, посочени от жалбоподателя. Представеното решение не подкрепя тезата на защитата, защото подобна фактология отсъства в настоящото производство. Нашият процесуален закон изрично забранява лица, извършили ревизия, материалите от която са послужили като основание за започване на разследването да бъдат назначавани като вещи лица и да дават експертни заключения /чл.148 ал.1 т.4 НПК/. Ето защо касационният състав приема отсъствие на основания за извод, че експертите от оспорваната експертиза са били предубедени или заинтересовани да дадат заключение във вреда на подсъдимите.частието им в производството не е довело до нарушаване на принципа на равенството на страните и на правото на подсъдимите на справедлив съдебен процес.

Върховният касационен съд не възприема и възражението в жалбата на частните обвинители, че вещите лица по експертизата, възприета от въззивния съд са определени в нарушение на чл. 396 и сл. от Закона за съдебната власт, както и че са били предубедени и заинтересовани от изхода на делото. Възражението е обсъдено от Военно-апелативния съд и е отхвърлено с убедителни аргументи. Законът за съдебната власт дава възможност да бъдат назначавани експерти, които не са включени в списъка на вещите лица. Военно-апелативният съд е спазил процесуалните изисквания при назначаването на повторната експертиза, като експертите са определени от ръководителя на ВМА съобразно специалните знания, които притежават и с оглед въпросите, чийто отговор се търси. Липсват твърдяните данни, че Военно-медицинска академия е "ангажирана в действията по укриване на убийството и измисляне на формула за това", което сочело на заинтересованост и предубеденост и на лекарите, работещи в лечебното заведение. Съдът правилно е отбелязал, че повереникът на частни обвинители не възразява срещу участието като вещо лице в първата експертиза на д-р З, който също е работил във ВМА, нито срещу участието на проф. Р, който с оглед възрастта си не отговаря на изискванията на Наредба №1/2001 г. на ВСС. Наказателно-процесуалният кодекс е нормативен акт от по-висш порядък, а той поставя като изискване към вещите лица да са незаинтересовани от изхода на делото и да имат професионална компетентност.

Неоснователно е и възражението в същата жалба, че повторната петорна експертиза се е позовала на доказателствени средства, които не са събрани от съда, както и че не е достатъчно пълна, защото заключението се базира на по-малък обем хистологични проби. Вещите лица не са юристи, поради което от тях не може да се изисква да правят разлика между показанията и обясненията като гласни доказателствени средства. Те са посочили, че ползват всички материалите по делото, в това число "показанията" на подсъдимите, което не означава непременно, че става дума за заявеното в разпита им като свидетели, преди да им се повдигне обвинение. Отделно от това, и като свидетели и като обвиняеми/подсъдими те са излагали идентични твърдения за развитието на инцидента. Що се отнася до хистологичните проби, които били иззети при реаутопсията и според показанията на разпитаните експерти са съхранявани от проф. Р, то съдът е направил всичко необходимо за тяхното издирване и предоставяне на повторната експертиза, но усилията не са дали резултат.становено е, че има определен ред за обработване и съхранение на хистологичните препарати, който не е спазен от този експерт. В нито една от лабораториите, където е било възможно изготвяне на препаратите с цел изследване липсва отразяване в хистологичните книги и картотеки такива да са постъпвали, поради което е било невъзможно повторното им изследване и коментиране от вещите лица по втората експертиза. Обстоятелството, че поради тези обективни причини заключението на повторната експертиза се базира на по-ограничен обем изследвания не е основание да се кредитира с по-голямо доверие първата експертиза, а напротив- внася сериозно съмнение за това какви проби лежат в основата на нейното заключение.

Прави се възражение за нарушено право на защита, тъй като не е спазен процесуалния ред при съдебните прения пред въззивната инстанция. Действително е допуснато нарушение, като последен се е изказал повереникът на гражданския ответник. Нарушението в случая е формално и само по себе си не е довело до съществено ограничаване на правото на защита на подсъдимите, тъй като те имат еднопосочни позиции по съществуващото на делото с гражданския ответник- липсва основание за ангажиране на гражданска отговорност, поради отсъствие на деликт. От друга страна, подсъдимите лично, както и упълномощените им защитници са изразили становището си по жалбата на частните обвинители и граждански ищци и по съществуващото на делото с оглед новосъбраните доказателства след запознаване с процесуалната позиция на държавното и частно обвинение.

Основният акцент в жалбите на подсъдимите е поставен върху опорочаването на вътрешното убеждение на съда при установяване на фактите, изградено при нарушение на изискванията по чл.13 и чл.14 от НПК. Върховният касационен съд намира оплакването за основателно.

Военно-апелативният съд е кредитирал изслушаната при въззивното следствие петорна съдебно медицинска експертиза, като в съответствие с чл.305 ал.2 от НПК е изложил съображения защо я намира за правилна, обоснована и компетентна. Въз основа на нейното заключение е възприел различна причина за настъпване на смъртта на пострадалия. Мотивирал е извод, че смъртта не е резултат от закрита черепно-мозъчна травма и руптура на аортата, а се дължи на позиционна асфикция. Въпреки различната причина за съставомерния резултат, съдът е възприел почти изцяло фактическите изводи на първата инстанция- че всички подсъдими са упражнили интензивно и продължително насилие спрямо пострадалия, непропорционално за постигане на целта по задържането му. В допълнение е приет и факта, че подсъдимите не са се съобразили с виковете му, че се задушава и са натискали тялото му към земята до настъпване на смъртта. Новите фактически данни по престъпната дейност на извършителите съдът е извел без да извърши цялостен и обективен анализ на относимите доказателствените средства, като едностранчиво и превратно е ценил показанията на свидетелите М, К. и Г. , не е съпоставил обясненията на подсъдимите със свидетелските показания и не е изяснил важни обстоятелства по механизма на задушаването.

Експертите приемат, че от медицинска гледна точка смъртта на пострадалия се дължи на задушаване, вероятно причинено от притискане на тялото към земята, при което е настъпила обструкция на дихателните пътища. Не изключват обаче то да се дължи и на самата позиция, в която е поставено тялото при задържането- по очи, с ръце на гърба, обездвижени от поставените белезници, което е било улеснено от анатомичните особености, употребата на наркотици и здравословното състояние на А. Д. Телесните увреждания са леки по характер, като част от тях не са причинени от удари, а са резултат от теренна травма. Нито едно от уврежданията не се намира в причинно-следствена връзка с настъпването на смъртта.

При това положение, Военно-апелативният съд е следвало да направи задълбочен анализ на гласните доказателствени средства и да обоснове въз основа на кои от тях приема, че всички подсъдими са участвали в изпълнителното деяние на престъплението. Ако съдът внимателно бе обсъдил показанията на сестрите З. несъмнено би установил, че те са наблюдавали развитието на събитията в неговата динамика, всяка поотделно, всяка в различен времеви отрязък и са възприели различен брой лица да нанасят удари на А. Д. Мая З. първа е наблюдавала случващото се и говори, че той бил заобиколен от 5-6 човека, като чувала шум от удари, а Е. З. твърди да е видяла двама души да го бият, единият от които бил с черна маска и държал бухалка. Никоя обаче не уточнява в какво положение е бил Д. прав или легнал. Що се отнася до виковете му "помощ", "оставете ме, задушавам се", то показанията им са, че са ги възприели по-скоро в началото, а не в края на събитиято. Само техните показания, които са и емоционално повлияни, не могат да са сигурен източник за установяване на съпричастността на всички подсъдими в умъртвяването на пострадалия, настъпило според съда във финалния етап на инцидента.

Военно-апелативният съд не е обсъдил обясненията на подсъдимите детайлно, а е приел, че те са опровергани от другите гласни доказателства и от обективните находки, сочещи на нанесен побой на пострадалия. Показанията на свидетелите К обаче, които сочат, че са разговаряли лично с подсъдимите П. и И. и са изпратени от тях да осигурят поемни лица за извършване на процесуално-следствени действия, съпоставени с тези на сестрите З. /възприели различен брой лица около Д. /, не опровергават, а напротив, частично подкрепят обясненията на тези подсъдими, че не са участвали във фактическото задържане на Ч. Същото твърдят в обясненията си и другите трима подсъдими. Съдът е игнорирал изцяло обясненията им, приемайки, че са израз на защитна позиция, а е следвало да ги обсъди внимателно, да ги съпостави с другите гласни доказателства и да посочи кой, как и с какви действия е допринесъл за поставяне на пострадалия в характерната поза и притискането на тялото докато настъпи смъртта му.

Основателно е възражението, че съдът не е коментирал изобщо нормативната база, регламентираща дейността на полицията при задържане на лица и доказателствените източници, касаещи конкретната задача, поставена на групата на подсъдимите в рамките на полицейската акция и не е изследвал допуснати ли са нарушения при задържането, какво е налагало и допустимо ли е било пострадалият да бъде поставян на земята след фиксиране на белезниците и държан в тази позиция поне 10 минути / съгласно показанията на св. А, които също не са анализирани от въззивния съд/. Изводът за причиняване на смъртта чрез притискане на тялото са направени без да е безспорно изяснено по експертен път каква сила, с какъв интензитет и с каква продължителност е минимално необходима за задушаването и дали хроничните заболявания на пострадалия, а именно хипертрофичното сърце, срстванията на плеврата, белодробната антракоза, стреса и употребата на кокаин не могат да доведат до внезапна сърдечна смърт, в каквото посока има възражения от защитата. Тези обстоятелства са от изключително значение за безспорното установяване на елемент от обективната страна на престъплението -причинната връзка между действията на подсъдимите по задържането на А. Д. и настъпилата смърт. Те са останали неизяснени, тъй като въззивната инстанция не е направила пълен и

задълбочен анализ на доказателствената съвкупност и не е взела всички мерки за разкриване на обективната истина, включително чрез поставяне на допълнителни задачи на експертизата и включване на специалист-пулмолог. Допуснатите нарушения по чл.13 и чл.14 от НПК налагат отмяна на съдебния акт.

Тук е мястото да се отбележи, че настоящият касационен състав не приема възражението за нарушено право на защита, изводимо от различната фактология по механизма на причиняване на смъртта, по която подсъдимите не са се защитавали. Приетите от въззивната инстанция нови факти касаят биологичната причина за смъртта, която също е резултат от действията на подсъдимите по задържането на пострадалия, поради което не е налице недопустимо изменение на обстоятелствената част на обвинението.

Налице е и вътрешно противоречие в правните съображения на контролираната инстанция, което е пречка за установяване на волята на съда и представлява съществено процесуално нарушение. От една страна се сочи, че побоят няма отношение към настъпилата смърт, а от друга съдът приема, че деянието е извършено с особена жестокост именно поради нанесения побой. Неубедителни и противоречиви са доводите за субективната страна на извършеното. Прието е, че деянието е извършено при наличие на евентуален умисъл за убийство, защото подсъдимите са възприели виковете му, че се задушава, "съзнавали са много добре, че настъпва фаталния краен резултат, но са продължили да допринасят до настъпване на смъртта", като не са преустановили насилието. Тези доводи не подкрепят тезата на съда, защото когато деецът е постигнал пряката цел – сломяване на съпротивата на пострадалия, но не преустановява насилието и съзнава, че действията му несъмнено водят до настъпване на смъртта, той действа при пряк, а не при евентуален умисъл. По-нататък съдът продължава с разсъжденията, като сочи, че подсъдимите са съзнавали, че е възможно да причинят смърт, но били "увлечени от собствената си ярост и стремеж да накажат пострадалия" и "действията им продължили докато пострадалият престанал да дава признаци на живот" - аргументи за наличие на пряк умисъл. До голяма степен, в решението са възпроизведени доводите по правото на първата инстанция, които обаче се отнасят до различен механизъм на настъпване на смъртта и не могат автоматично да бъдат пренесени в проверявания съдебен акт. По същество липсват мотиви за субективната страна на деянието, които да се базират на приетата различна причина за смъртта и различен механизъм на настъпването ѝ. Липсват мотиви и по отношение размера на наказанията, като въобще не е отговорено на оплакването в жалбите на подсъдимите за явната им несправедливост.

Въз основа на тези съображения, Върховният касационен съд намери, че решението е постановено при допуснати нарушения на процесуалните правила по чл.13 и чл.14 от НПК и следва да бъде отменено. Фактите по престъплението и неговите автори не са установени по несъмнен и категоричен начин, поради което проверката за правилното приложение на материалния закон не може да бъде осъществена. Затова настоящият състав прие, че не следва да се произнася по оплакванията по чл.348 ал.1 т.1 и т.3 от НПК.

Пред на гореизложеното и на основание чл.354 ал.1 т.4 от НПК Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 091/ 05.08.2009 г. по внохд № 140/09 г. на Военно-апелативния съд.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на съда.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]